

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 399/2023-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4 Tos 44/2023-44 z 13. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. mája 2023 domáha „porušenia práva na spravodlivý proces“ uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Tos 44/2023-44 z 13. apríla 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“), pretože krajský súd mal nedostatočne posúdiť splnenie podmienok jeho podmiennečného prepustenia na slobodu z výkonu trestu odňatia slobody v sťažnostnom konaní, v ktorom preskúmal uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 PP 63/2022 z 3. februára 2023.

2. Z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 5 PP 63/2022 z 3. februára 2023 podľa § 66 ods. 1 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) zamietol žiadosť sťažovateľa o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom okresného súdu č. k. 5 T 49/2020 z 25. februára 2022 v trvaní 3 rokov. Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 5 PP 63/2022 z 3. februára 2023 sťažovateľ priamo na verejnom zasadnutí zahlásil sťažnosť, ktorú mal následne aj písomne odôvodniť a odoslať okresnému súdu 27. marca 2023.

3. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou domáha zrušenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Uviedol, že proti uzneseniu okresného súdu č. k. 5 PP 63/2022 z 3. februára 2023, ktoré prevzal 23. marca 2023, zahlásil ústne sťažnosť priamo na verejnom zasadnutí a následne ju aj písomne

odôvodnil, pričom svoju sťažnosť zaslal 27. marca 2023 okresnému súdu, ktorý ju mal podľa sťažovateľa opomenúť poslať krajskému súdu, ktorý rozhodol 13. apríla 2023. Podľa sťažovateľa teda nie je pravdou to, čo tvrdí krajský súd v napadnutom uznesení, že svoju sťažnosť síce zahlásil, ale neodôvodnil, keďže to urobil podaním odoslaným okresnému súdu 27. marca 2023. V ďalšom sťažovateľ poukázal na to, že podľa svojho názoru splnil podmienky podmieneného prepustenia, keďže sa počas výkonu trestu odňatia slobody vzorne správal, do budúca sa zaručil, že už nebude pokračovať v páchaní trestnej činnosti, teda že sa napravil, a navyše má chorú 15-ročnú dcéru, ktorá si vyžaduje jeho starostlivosť, o čom aj doložil príslušné lekárske potvrdenie. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za porušujúce jeho práva aj z dôvodu, že sa krajský súd nezaoberal jeho písomnou sťažnosťou, pretože mu táto nebola doručená z okresného súdu a v prípade jej doručenia by musel jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovieť.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodu arbitrárnosti jeho záverov, ku ktorým dospel v sťažnostnom konaní pri preskúmaní uznesenia okresného súdu č. k. 5 PP 63/2022 z 3. februára 2023, ktorý zamietol jeho žiadosť o podmienené prepustenie a ktorý mal, podobne ako aj krajský súd nesprávne posúdiť splnenie podmienok podmieneného prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody.

5. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienenčne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody. Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

II.1. Ústavnoprávne východiská všeobecne:

8. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým príslúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne

vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

9. Zároveň každý má teda právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06) alebo závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

10. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je pritom vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (obdobne pozri aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303A, s. 12, bod 29; Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07)

11. Aj v konaní o žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie sú súdy povinné svoje rozhodnutia riadne, presvedčivo a logicky odôvodniť. Ako ústavný súd už v náleze č. k. III. ÚS 611/2000 z 22. marca 2001 (N 51/21 SbNU 439) pripomenul, v konaní treba opatriť dostatok aktuálnych skutkových podkladov, z ktorých je možno s čo najvyššou mierou pravdepodobnosti usúdiť, či a prípadne nakoľko doterajší výkon trestu splnil u odsúdeného svoj predpokladaný účel, hoci vzhľadom na povahu veci bude úsudok súdu v tomto smere vždy ohrozený istým stupňom rizika nesprávnosti.

12. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú.

II.2. Napadnuté uznesenie krajského súdu:

13. Krajský súd v napadnutom uznesení poukazom na zákonnú úpravu zvýraznil, že „*vychádzajúc z ust. § 66 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. musí súd zhodnotiť konanie odsúdeného pred spáchaním trestného činu, jeho správanie vo výkone trestu odňatia slobody a zároveň reálne zhodnotiť predpoklad, či v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. Pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je nutne, aby odsúdený kumulatívne splnil dve podmienky. Formálnu - vykonal trest v zákonom stanovenej dobe a materiálnu - plnením svojich povinností preukázal polepšenie a možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.*“.

14. Krajský súd identifikoval splnenie formálnej podmienky 3. novembra 2022, a to výkonom 2/3 uloženého trestu odňatia slobody.

15. V rámci posúdenia druhej podmienky, a to preukázania polepšenia a poskytnutia dôvodného predpokladu vedenia riadneho života v budúcnosti, krajský súd zhodne s názorom okresného súdu zistil len jej parciálne splnenie, a to polepšenie v rámci výkonu trestu odňatia slobody, čoho dôkazom je aj udelenie disciplinárnej odmeny. Táto skutočnosť však nebola ani pre krajský súd dostatočnou zárukou vedenia riadneho života v budúcnosti vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia sťažovateľa.

16. V tejto súvislosti krajský súd najprv všeobecne poukázal na to, že „*Očakávanie, že odsúdený povedie riadny život... musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení jeho osobnosti, doterajšieho pôsobenia vo výkone trestu, ale aj jeho predchádzajúceho spôsobu života, vrátane jeho trestnej činnosti, možnosti jeho nápravy a osobných pomerov, a tiež je potrebné prihliadnuť aj na účel trestu.*“.

Súd teda v rámci splnenia podmienky vedenia riadneho života v čase po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody „*posudzuje všetky okolnosti súvisiace s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám, prostredie v ktorom žil, celý doterajší život, povahu a charakter trestnej činnosti, pre ktoré je vo výkone trestu s jediným cieľom, či všetky tieto skutočnosti umožňujú prijať prognózu, že v prípade prepustenia na slobodu, povedie riadny život t.j život v súlade s právnymi, morálnymi a etickými normami spoločnosti.*“.

V nadväznosti na to krajský súd rozviedol, že „*polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatelovej osobnosti, ktorý sa, pravda, navonok prejavuje iba v jeho správaní.*“.

17. V kontexte sťažovateľovej námietky o jeho polepšení, čoho dôkazom je aj vzorné správanie počas výkonu trestu a udelenie disciplinárnej odmeny, krajský súd oponoval úvahou, podľa ktorej je potrebné rozlišovať, „*kedy je správanie a plnenie povinností vo výkone trestu iba prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného v prostredí ústavu a kedy ide o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného, ktoré oprávňujú predpokladať, že aj v budúcnosti bude viesť riadny život. Preto správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie povinností sú síce neopomenuteľnými, ale nie však jedinými hľadiskami, z ktorých možno usudzovať na jeho polepšenie. Aby bolo možné zodpovedne posúdiť, či odsúdený preukázal polepšenie, je nevyhnutné napríklad poznať, čo bolo u neho príčinou páchania trestnej činnosti. O to viac táto potreba vyvstáva u odsúdeného, ktorý sa dopustil závažnejšej trestnej činnosti.*“.

Na podklade uvedeného krajský súd konštatoval u sťažovateľa potrebu ďalšieho výkonu trestu odňatia slobody, aby „*bol naplnený reálny predpoklad, že v budúcnosti povedie riadny život. Z odpisu registra trestov odsúdeného totiž vyplýva, že tento sa*

v minulosti dostal opakovane do rozporu so zákonom, a to za rôznorodú, prevažne úmyselnú trestnú činnosť (odsúdený má až 29 záznamov v odpise registra trestov, a to aj vrátane odsúdení cudzozemský súdom). Doposiaľ uložené tresty sa u neho evidentne minuli účinkom a nevezal si z nich žiadne ponaučenie, keďže s odstupom času doposiaľ vždy pokračoval v páchaní ďalšej trestnej činnosti, a to aj počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, či skúšobnej doby podmieneného prepustenia, v dôsledku čoho mu bol výkon resp. zvyšok trestu nariadený. Navyiac aktuálne vykonáva trest v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, čo tiež zodpovedá stavu jeho prevýchovy. Z predchádzajúceho života odsúdeného teda možno vyvodit', že jeho sklony k porušovaniu zákona a k páchaniu trestnej činnosti nateraz prevyšujú nad ochotou žit' riadny a slušný život, keď možno konštatovať, že doposiaľ uložené tresty sa u neho evidentne minuli účinkom a nevezal si z nich žiadne ponaučenie, keďže s odstupom času doposiaľ vždy pokračoval v páchaní ďalšej trestnej činnosti.“.

II.3. Posúdenie veci:

18. Pokiaľ ide o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ústavný súd už judikoval, že jeho zmysel nie je v tom, aby za dobré správanie bol odsúdený automaticky podmienené prepustený po uplynutí stanovenej doby bez zreteľa na účel trestu. Je potrebné vziať do úvahy i samotný účel trestu, ktorý obsahuje viac komponentov, ku ktorým súdy pri svojom rozhodovaní musia prihliadať. Podstatou ich úvah je potom v konečnom dôsledku dôvodnosť predpokladu, že odsúdený povedie v budúcnosti i na slobode riadny život s minimalizáciou rizika jeho recidívy. Pokiaľ všeobecný súd prihliadol na okolnosť, že nie je zabezpečená podmienka budúceho riadneho života sťažovateľa, je to výlučne iba vecou jeho uváženia, ak dospel k záveru, že doterajší výkon trestu odňatia slobody neodstránil charakterové vlastnosti, ktoré sťažovateľa viedli k páchaniu trestnej činnosti (IV. ÚS 53/08, I. ÚS 489/2020, IV. ÚS 332/2021).

19. Všeobecný súd rozhodujúci o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody musí zohľadniť všetky zadovážené dôkazy, ktoré mu poskytnú komplexný obraz o osobe odsúdeného a jeho celkovom správaní a plnení povinností vo výkone trestu, pretože aj tieto okolnosti vedia do istej miery ovplyvniť predpoklad o tom, aké správanie možno od odsúdeného očakávať po tom, ako opustí brány väzenia. Pri skúmaní splnenia materiálnych podmienok týkajúcich sa možnosti podmieneného prepustenia odsúdeného na slobodu je preto pre všeobecný súd dôležité zistiť a vyhodnotiť správanie odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody. Pritom správanie odsúdeného je determinované samotným výkonom trestu odňatia slobody, ako aj plnením jeho účelu, ktorý spočíva v prevencii pred ďalším páchaním trestnej činnosti a vo výchove odsúdeného k vedeniu morálneho a slušného života (III. ÚS 154/09, I. ÚS 489/2020).

20. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že v ústave a ani Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd neexistuje zaručené právo na vyhovie žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu na slobodu. Posúdenie splnenia zákonných podmienok na podmienené prepustenie je vecou sudcovskej úvahy. Priestor na zásah ústavného súdu ako ochrancu ústavnosti sa otvára v takých prípadoch, keď by výklad či závery všeobecných súdov boli prejavom zjavného faktického či logického excesu, v dôsledku čoho by ich rozhodnutie vybočovalo zo zásad spravodlivého procesu a predstavovalo tak prejav ich svojvôle (IV. ÚS 332/2021).

21. Aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdený nemá automatický nárok. K podmienenému prepusteniu odsúdeného môže súd pristúpiť len vtedy, ak vykonané dokazovanie vedie k spoľahlivému záveru, že u odsúdeného boli splnené zákonom stanovené podmienky, a to formálneho, ako aj materiálneho charakteru. Formálnou podmienkou podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je vykonanie zákonom stanovenej časti uloženého trestu. Materiálnymi podmienkami je potrebné rozumieť v prvom rade preukázanie polepšenia odsúdeného a v druhom rade preukázanie skutočnosti, že je možné od odsúdeného dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život (4 Urtos 6/2019, 4 Urtos 3/2020).

22. Východisko právneho posúdenia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti spočíva v zhodnotení úvah krajského súdu, ktoré ho viedli k splneniu či nesplneniu materiálnych podmienok podmienajúcich jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie prvej materiálnej podmienky krajský súd vykonal v prospech sťažovateľa, resp. krajský súd konštatoval jej splnenie vzhľadom na faktický stav spočívajúci v odporúčajúcom závere ústavu, v ktorom sťažovateľ trest odňatia slobody vykonáva a uloženej disciplinárnej odmene. Splnenie tejto prvej materiálnej podmienky však ani nebolo sporné a táto ani nebola meritórnou pre konečný záver sťažnostného súdu o potvrdení zamietnutia žiadosti sťažovateľa o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody okresným súdom. V rámci posúdenia druhej materiálnej podmienky aj krajský súd zhodne s prvostupňovým súdom, postupujúc podľa ustálenej judikatúry (R 5/2017) konštatoval jej nesplnenie z dôvodu predošlých 29 odsúdení sťažovateľa, a to aj cudzozemskými súdmi. Z početnosti právoplatných odsúdení sťažovateľa je zrejmé, že tento je chronickým porušovateľom pravidiel, a to nielen na materskom území, ale aj v zahraničí, a ani niekoľkonásobný výkon trestu ho neodradil od páchania ostatnej trestnej činnosti, za ktorú vykonáva aktuálny trest odňatia slobody. V tomto ohľade je sťažovateľom predkladaná argumentácia vrátane tvrdenej skutočnosti, že jeho (údajne podaná) písomná sťažnosť nebola osobitne predložená krajskému súdu, právne nepodstatnou okolnosťou, keďže jej materiálny obsah (vzhľadom aj na konkrétne znenie ústavnej sťažnosti a prezentované údaje o mnohopočetnej recidíve) nedisponoval potenciálom zvrátenia právneho záveru krajského súdu nezávislého od sťažovateľom popisovaného zdravotného stavu jeho rodinného príslušníka (na riešenie dotknutej situácie slúžia sociálnoprávne nástroje). Inými slovami, zásadu kontradiktórnosti konania nemožno chápať len formalisticky, ale je potrebné dôsledne vyhodnotiť individuálne okolnosti situácie a na základe takého hodnotenia je potrebné dospieť k záveru, že v konkrétnom prípade nebola možnosť sťažovateľa zaujať efektívne opozitné stanovisko k argumentácii ním napadnutého rozhodnutia okresného súdu reálne zmarená, a tým jeho pozícia účastníka konania objektívne oslabená (m. m. uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 392/2018-21 zo 16. októbra 2018 zverejnené v zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu za rok 2018 pod č. 85/2018).

23. Krajský súd teda vychádzal pri svojich úvahách z počtu právoplatných odsúdení sťažovateľa a ním mnohonásobne páchanej recidívy, v dôsledku čoho nenadobudol potrebné presvedčenie o záruke vedenia riadneho života sťažovateľom v čase po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, a to nie arbitrárnym, ale, naopak, materiálne podloženým spôsobom akcentujúcim, že nestačí sa vedieť správať vo výkone trestu odňatia slobody, ale rozhodujúce je následne chronicky nepáchať trestnú činnosť. Možno teda uzavrieť, že sťažovateľ nepreukázal, resp. súd nezistil odôvodnenosť sťažovateľom podanej žiadosti v časti splnenia druhej materiálnej podmienky, ktorej

splnenie prikazuje všeobecným súdom pre pozitívne rozhodnutie o návrhu zákon (§ 66 Trestného zákona).

24. S ohľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho základného práva čl. 46 ods. 1 ústavy ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Z dôvodu takého odmietnutia ústavnej sťažnosti ústavný súd ani nepristúpil ku skúmaniu zákonnej podmienky povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

25. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa (priznanie finančného zadosťučinenia, zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie) v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu